

Ker sem se bal, da me kdo ne zapazi, sem hitel grizti v jabolko, samo da ga prej spravim v varno zavetje v sladkosnedi želodček. Nihče me ni opazil. Ko pa sem imel vsa usta polna, je že prišla name vrsta, da čestitam mamici za god ter ji dam svoje vezilo.

Ali, kako bom govoril, ko sem imel polna usta, in kako ji izročil vezilo, ker ni vseh šest jabolk več v košarici.

Bratca in sestrice so se mi smejali, mamica tudi. Toda babica je bila zelo huda name. Pa nič se ni dalo pomagati. Jabolko je bilo že v mojih ustih, in govoriti nisem mogel. In če bi tudi ne bil imel polnih ust, bi najbrže tudi ne bil povedal tistega, kar me je naučila babica.

Mamica je vsakega poljubila po končani čestitki. Mene je tudi, dasi ji še celega vezila nisem privoščil. Podarila mi je tudi še ostalih pet jabolk, s čimer se mi je še bolj prikupila.

Tisti dan se mi ni nič kaj posebnega pripetilo. Prostejši smo bili kakor drugače, a ni nam bilo dosti do tega. Nihče izmed nas ni hotel niti z najmanjšo neposlušnostjo užaliti mamice — to jo je tako veselilo! Saj je videla, da jo ljubi pet mladih src, ki se kar kosajo v večji ljubezni.

Minil je materin god, minilo je še nekaj dni, in bližala se je že Velika noč.

Toda, dragi moji, v naši hiši se je tisto malce dni pred Veliko nočjo naselila žalost. Zbolela nam je naša dobra babica in teden pred Veliko soboto je izdihnila svojo blago in čisto dušo.

Izpremenil se je . . .

Vlak je prisopihal.

Ženica, ki je čakala na klopi v čakalnici, se je vzdignila in šla pogledat prišlece. Cela vrsta jih je izstopilo. Ženica je pazno pogledala vsakega, toda kogar je čakala, tega ni bilo: namreč njenega sina Tončka. Ozrla se je mamka na desno, na levo, proti vlaku, a ni ga bilo od nikoder.

„Saj mi je vendar pisal pred kratkim, da se pripelje danes. Ali ga čakam zaman? O ne, saj se je moj Tonček vedno najbolj veselil teh lepih velikonočnih počitnic! Tudi gospod župnik ga željno pričakujejo. Mnogo jim je pomagal še pri lanskih velikonočnih opravilih. Stregel jim je pri sveti maši in pel z njimi vigilije. O, kako mi je ugajal njegov glas, da, skoraj bolj kot gospodov. Gotovo ga bom slišala tudi letos. Mnogo več že zna kakor lani, saj je že v peti latinski. To je pa že nekaj!“

Ko je ženica o tem razmišljala, so izginili polagoma prišleci s kolo-dvora. Le tuptam je bilo videti kakega železniškega izprevodnika. Že se je nekoliko premaknil vlak dalje, ko je izstopil iz voza mladi študent — Tonče.

Mati mu je šla z veseljem naproti ter mu krepko stisnila roko. Toda Tončetov pozdrav ni bil tako gorak kakor prejšnjekrati. Ves drugačen je bil, nekako mrzel in prisiljen . . .

Molče sta zapustila mati in sin kolodvor. Na potu proti domu izpregovori mati: „Že sem bila v skrbeh, da ne prideš, da si zbolel; sedaj sem pa vesela, ko te vidim zdravega. Še gospod župnik bi bili žalostni, ko bi te ne videli te lepe praznike v cerkvi!“

„E, kaj meni za župnika; saj ni on sam; saj so v mestu še višji gospodje in . . .!“

Osupnila je mati ob teh besedah.

„Ne govori tako, Tonče! Zameriš se gospodu župniku. Kdo te je poslal v mestne šole, kdo je skrbel zate o počitnicah — pomisli, kdo ti je stisnil pri odhodu v mesto marsikako kronico v roko? Ali niso gospod župnik za menoj tvoj največji dobrotnik?“

Molče je povetil Tonče glavo, nekoliko zardel, a ni odgovoril besedice na to. Šla sta z materjo dalje. Mimo cerkve se je mati pobožno pokrižala in poklonila; Tonče pa ni vzel niti klobuka z glave . . .

Pobožni materi je seglo to do srca. Pa še bolj jo je zbolelo, ko njen sin ni hotel iti pozdravit gospoda župnika. „Sedaj ne grem; morda pojdem pozneje v župnišče,“ se je izgovarjal Tonče.

Ko sta dospela z materjo v domačo kočo, se je spomnila mati, s kakim veseljem ga je privedla domov drugekrati, in lice sta ji oblili dve solzi . . .

„Moj Tonče se je izpremenil . . . Oh, kako dobra duša je bil poprej; s kako otroško ljubeznijo se je vedel do mene in do gospoda župnika! Sedaj pa je napram obema tako mrzel . . . pa tudi brezbožen je, ker se niti mimo cerkve gredoč ne odkrije! Gotovo je zašel v slabo tovarišijo, med brezbožne zapeljivce, ki so ga tako pokvarili. Pa tudi pohujšljive knjige je gotovo čital.“

Drugi dan je šla mati h gospodu župniku in potožila, kakšen je postal njen sinko. Gospod župnik jo je potolažil in rekel, da se morda Tonče še pobiljša.

„Dal to ljubeznivi Bog! Z Bogom, gospod župnik.“

Posijala je Velika noč. Na vse zgodaj se je zbudila Tončkova mati in se napravila v cerkev k vstajenju. Poklicala je tudi Tončka. Toda ta se ni brigal za materine besede. Rekel je, da ne gre k maši in da je ne potrebuje . . .

Matere se loti neizmerna srčna bol . . . S solzami v očeh zapre kočina vrata in gre brez Tončka k svetemu opravilu.

„Oh, kam je zašel moj sinko! Še na tak imeniten praznik ne gre k maši! Postal je cel brezverec. Res, velika izpremembra! Bog se ga usmili!“

Težka je bila pot ubogi vdovici proti cerkvi brez Tončka, ko jo je spremljal prejšnja leta s tako otroško ljubeznijo . . .

Ko je stopila v cerkev, so se ji zablestele solze v očeh. Najprej je stopila pred Zveličarja, ki je današnji dan vstal! . . . Solze so ji polile lice . . . Pobožno je pokleknila, sklenila svoje koščene roke, vzdignila oči proti

grobu, in iz njenih ust se je vzdigovala molitev k Onemu, ki preobrača zapeljane grešnike, vroča molitev . . .

„Gospod, ki si danes vstal, stori, da vstane tudi moj sinko! Izpremenil se je . . . zapeljan je! Ti mu pa daj moč, da se odslej izogne slabi tovarišiji; vodi ga, odpusti mu, razsvetluj ga, da srečno dosepe do cilja . . .“

Vsemogočni je uslišal materine molitve in vzdihel. Tonček se je poboljšal; postal je ves prenovljen, kakor je bil nekdanj. Začel je spet ljubiti po otročje svojo mamico, in oba sta bila zadovoljna in vesela še nekatere počitnice v domači koči . . .

Mojmir Ljubivoj.

Modrost v pogovorih domačih in tujih.

Čakati.

Čakati je mučno. Čakati je dolgočasno. *(To naj bi dobro in večkrat premislili oni, kateri so vzrok brezuspešnega čakanja, ker niso točni v svojih obljubah.)*

Kdor čaka, dočaka. *(Kdor zna dovolj dolgo in potrpežljivo čakati, se mu končno vse posreči. S prenaglostjo pa se večkrat ponesrečijo najboljše nakane.)*

Kdor zna čakati, se mu žito zmelje in pogača speče.

Čakati moramo, dokler Bog hoče. *(Edino pravo in izdatno tolažilo.)*

Reki: Čakali smo te vsak z eno roko. *(Tako se reče onemu, ki je prepozno prišel k obedu.)*

Čaka, da mu bodo pečeni golobi v usta leteli. *(Očitek lenuhu.)*

Počakaj, saj je še oni čakal, ki je padel s češnje. *(Šaljiv opomin takemu, ki nestrpno čaka.)*

Rešitev naloge v št. 3.

Naročajte, priporočajte, čitajte Vrtec!

Prav so rešili: Kumar Rudolf, dijak v Spodnji Šiški; Ogrin Ang., učenka V. razr. v Ljubljani; Senčar Alojzija, Donža Marija, Kosi Rozalija, Hanžekovič Mar., Kegl Ant., Pečuh Ant. Kralj Leopoldina, učenke V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Šušteršič Anton, učenec IV. razr., Štepič Angelca, Sepaher Mici, Drganc Anica, Srebotnjak Mimi, učenke v Rudolfovem; Kroflič Zdravko, dijak v Ljubljani; Hlade Marija, Habit Alojzija, Muhr Marija, učenke III. razr. pri Sv. Juriju ob Pesnici; Sta-

nonik Aleš, učenec III. razr. v Ljubljani; Pirc Jožef, Radič Janko, učenca v Velikem Trnu; Kračun Anica in Bogatin Marija, učenki IV. razr. v Zrečah; Makar Ljubica, Čebular Mici, Dužnik Karla, učenki meščanske šole v Škofji Loki; Hribar Rado, učenec IV. razr. na c. kr. vladnici v Ljubljani; Kramar Anton, mizar v Mateni pri Igu; Pikon Nežika, učenka na Blejski Dobravi; Paulič Franc, Perme Martin, Pavšek Ivan, Ažber Franc, učenci VI. razr. v Trbovlje-Vodah; Berčon Meri, učenka Lichtenturničnega zavoda v Ljubljani; Umek Janez, Čuden Milka, Kovač Marijana, Ogrin Ivanka, Verbič Marijana, učenci in učenke v Ligojni; Albert Hedviga, učenka V. razr. pri čast uršulinkah v Ljubljani; Pustišek Mihael, davkarski sluga v Kozjem; Rožnik Viktor, učenec V. razr. na Viču; Gerdina Tončka, učenka VIII. razr. v Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 3.

Mrliču ne ukazujejo zvoniti (marveč cerkveniku); grobarji stojé pokopujejo in zagrebejo mrliča samega (brez vsakega drugega).

Prav so rešili: Vrbnjak Vekoslav, Marija, Matija, Jernej in Anton, Mlinarič Frančiška in Bratina Terezija v Križevcih; Kramar Anton, mizar v Mateni pri Igu; Mavser Jakob, Sedej Karel, Ogrin Anton, Umek Franc, Janez in Marijana, Čuden Milka, Brezovšček Ana, Kovač Marijana, Ogrin Ivanka, Verbič Marijana, učenci v Ligojni; Pustišek Mihael, davkarski sluga v Kozjem; Topolnik Martin, Novak Matija in Fran, Senčar Alojzij, Magdič Ignacij, učenci pri Sv. Križu na Murskem polju; Gerdina Tončka, učenka VIII. razr. v Ljubljani.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsakega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo Sv. Petra cesta št. 78 v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniki dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.